

Sygn. akt **XI Ka 331/20**

XI Kz 310/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Mariusz Jaroszyński (spr.)

Sędziowie: Dorota Dobrzańska

Sławomir Kaczor

Protokolant Agnieszka Furdel

przy udziale prokuratora Izabeli Nagnajewicz - Oleszek

po rozpoznaniu dnia 10 listopada 2020 roku

sprawy: 1) **A. K. (1)** s. J. i R. z domu P., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 220 § 2 k.k. i in.,

2) **R. H.** s. T. i M. z domu P., ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 156 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, obrońcę oskarżonego R. H. i oskarżonego A. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 23 grudnia 2019 roku sygn. akt II K 7/19

oraz na skutek zażaleń wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. H. i oskarżonego A. K. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 5 lutego 2020 roku sygn. akt II K 293/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zaskarżone postanowienie utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze: od A. K. (1) 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych opłaty, od R. H. 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych opłaty oraz od każdego z oskarżonych po 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

Dorota Dobrzańska Mariusz Jaroszyński Sławomir Kaczor

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 331/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 23 grudnia 2019 r. wydany w sprawie sygn. akt II K 7/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. K. (1)	Uprzednia niekaralność oskarżonego A. K. (1)	Zapytanie o udzielenie informacji o osobie z KRK	k. 2110
2.1.1.2	R. H.	Uprzednia niekaralność oskarżonego R. H.	Zapytanie o udzielenie informacji o osobie z KRK	k. 2111
1.1.4. <i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		-		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1. 2.1.1.2.	Zapytanie o udzielenie informacji o osobach z KRK	Informacje wydane przez punkt informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w L. jako podmiot do tego właściwy.

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

3.1.	<p>I. Apelacja obrońcy oskarżonego R. H.:</p> <p>1) Naruszenie przepisów postępowania, które to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k.;</p> <p>2) Naruszenie przepisów postępowania, które to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 5 § 2 k.p.k.;</p> <p>3) Błąd w ustaleniach faktycznych;</p> <p>4) Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 22 Prawo budowlane;</p> <p>5) Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 2 k.k.;</p> <p>6) Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej wobec oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na to, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego złożyli jedynie obrońca oskarżonego A. K. (1) oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. K. (2), Sąd ograniczył swoje uzasadnienie do zarzutów podniesionych w tych środkach odwoławczych, odstępując od uzasadnienia w pozostałym zakresie (art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie odnoszono się wobec braku wniosku - art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.		
3.2.	<p>II. Apelacja oskarżonego A. K. (1):</p> <p>1) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.;</p> <p>2) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 5 § 2 k.p.k.;</p> <p>3) obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.</p> <p>4) błąd w ustaleniach faktycznych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty przedstawione we wniesionej apelacji uznać należy za chybione, bowiem postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone rzetelnie, a poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne i wyprowadzone z nich wnioski, znajdujące swoją konkretyzację w dyspozytywnej części wyroku, są konsekwencją kompleksowej oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej		

z uwzględnieniem reguł o jakich mowa w art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, obiektywna oraz poprawna pod względem logicznym i faktycznym. Nie można zatem określić jej mianem dowolnej, wybiórczej, jednostronnej, czy też niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nadto, poprzedzona została należytym jego ujawnieniem w toku rozprawy głównej. Stwierdzić przy tym należy, że Sąd Rejonowy badał i uwzględniał zarówno okoliczności korzystne dla oskarżonego A. K. (1), jak i te przemawiające na jego niekorzyść. Dokonał bowiem analizy poszczególnych dowodów wskazując, które z nich i w jakim zakresie legły u podstaw ustaleń faktycznych.

Z uwagi na treść zarzutów skarżącego, należy wyraźnie zaznaczyć, że ocena dowodów należy do sądu meriti, bowiem to on, po bezpośrednim przesłuchaniu świadków i odebraniu wyjaśnień od oskarżonego ma prawo uznać jedne z tych dowodów osobowych za zasługujące na obdarzenie wiarą, a innym odmówić waloru wiarygodności, pod warunkiem należytego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, któremu to zadaniu w pełni sprostał.

Przechodząc natomiast bardziej szczegółowo do zarzutów apelującego, wskazać należy, że sąd meriti prawidłowo przyjął za podstawę ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. w głównej mierze zeznania pokrzywdzonego S. K. (2) oraz oskarżonego R. H., gdyż były one

– co do zasadniczych okoliczności
- spójne, rzeczowe oraz stanowcze.
Kwestia ta zostanie poruszona w
dalszych częściach uzasadnienia.

Sąd meriti właściwie odniósł się do protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Pracy w L. z dnia 18 lipca 2012 r. (k. 119 – 123v), trafnie uznając, że nie stanowił on podstawy ustaleń, w jakim dokładnie mechanizmie doszło do zawalenia ściany, gdyż powyższe mogło zostać jednoznacznie rozstrzygnięte poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii przez kompetentnego biegłego sądowego oraz analizę wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów. Protokół kontroli, jak wskazał Sąd Rejonowy, pozwolił natomiast ustalić wymiary otworu w świeżo wybudowanej ścianie oraz wymiary przenoszonego ładunku.

Znajdująca się w aktach dokumentacja fotograficzna wskazuje miejsce, w którym ujawniono ślady krwi pokrzywdzonego, po tym, jak przygniotły go fragmenty zawalającej się ściany. Fakt, iż inni pracownicy nie odnieśli obrażeń nie może dyskredytować zeznań pokrzywdzonego oraz szerokiej dokumentacji medycznej dotyczącej skutków zaistniałego w dniu 28 czerwca 2012 r. wypadku. W aktach sprawy nie znajdują się żadne racjonalne dowody, które przeczyłyby temu, że elementy zawalającej się ściany budynku nie mogłyby spaść kilka metrów dalej. Argumentacja przytoczona przez apelującego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i stanowi nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd I instancji prawidłowo rozstrzygnął kwestię, czy przenoszony ładunek istotnie był rozkołyszany przez pracowników znajdujących się na stropie budynku, dając w tym zakresie wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. H. oraz zeznaniom pokrzywdzonego S. K. (2), a odmawiając wiary zeznaniom świadków J. G. i A. H.. Z zeznań i wyjaśnień uznanych za wiarygodne wynika, iż kiedy pracownicy zorientowali się, że przenoszona paleta nie zmieści się w otworze, to postanowili ją rozhuścić pomimo tego, iż znajdowali się oni obok świeżo wybudowanej ściany. Z kolei zeznania J. G. i A. H. nie były w tymże zakresie jednolite i pozostawały sprzeczne z dowodami uznanymi za wiarygodne. Oskarżony A. K. (1), jako pracodawca odpowiedzialny za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie powinien dopuścić do powyższej sytuacji, a to on zlecił przeniesienie palety przez otwór w ścianie za pomocą wsięgnika. Oskarżony R. H., jako kierujący wsięgnikiem, słyszał rozmowę pokrzywdzonego z A. K. (1), który nakazał mu udać się na strop budynku, a także widział jak pracownicy huśtają przenoszonym przez niego ładunkiem. Tym samym należy uznać, że do zawalenia się ściany doszło na skutek nieudolnej próby przeniesienia palety wraz z ładunkiem.

Z kolei podnoszony przez skarżącego zarzut nieprawidłowego przebiegu wizji lokalnej przeprowadzonej w dniu 9 lipca 2012 r. nie ma żadnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Podkreślić należy, iż skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie podniósł zarzutu obrazy art. 201 k.p.k. kwestionującego rzetelność i kompletność opinii

biegłych sądowych. Ubocznie zatem należy wskazać apelującemu, iż Sąd Rejonowy trafnie w pełni podzielił opinię biegłego sądowego P. S. (k. 1853 – 1909), gdyż była pełna, jasna i wydana przez biegłego posiadającego specjalistyczną wiedzę zarówno z zakresu BHP jak i budownictwa. Z kolei opinii biegłego sądowego T. S. nie można uznać za kompletną, gdyż opiniujący nie jest biegłym sądowym z zakresu budownictwa, a jedynie z zakresu BHP, a zatem słusznie Sąd Rejonowy nie obdarzył jej walorem wiarygodności. Nie zawierała ona bowiem wszystkich informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wskazać również należy, iż ewentualne przyczynienie się innych osób do zaistniałego zdarzenia nie wpływa na odpowiedzialność karną oskarżonego A. K. (1). Tym samym podniesiony w tym zakresie zarzut mógł zostać uwzględniony.

Sąd Rejonowy słusznie zakwestionował protokół z przebiegu badania krwi pokrzywdzonego w zakresie, w jakim dokument ten wskazuje na to, iż od S. K. (2) wyczuwalna była woń alkoholu.

Twierdzenia skarżącego na temat rzekomego stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego całkowicie neguje opinia z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu etylowego u pokrzywdzonego (k. 44 – 44v). Wynika z niej jednoznacznie, że w pobranej próbce krwi nie stwierdzono alkoholu etylowego. Słusznie zatem sąd I instancji dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, w których wskazał, iż w czasie wypadku był trzeźwy, nie uwzględniając w tym zakresie

zeznań M. W. i A. W.. Ich zeznania niewątpliwie są szczerze, jednakże subiektywne. M. W. zeznał, że jego odczucia mogły być złudne, w szczególności, że u pokrzywdzonego wystąpił uraz twarzoczaszki, który mógł mieć wpływ na jego zachowanie. Odnosząc się zaś do kwestii, iż pokrzywdzony mógł sam podać, że spożywał alkohol, świadek wskazał, że na wrażenia pacjenta mógł składać się jego stan neurologiczny.

Tym samym wrażenia personelu pobierającego krew od pokrzywdzonego były jedynie subiektywne i nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto, z karty medycznych czynności ratunkowych (k. 536) również nie wynika, jakoby od S. K. (2) była wyczuwalna woń alkoholu. Argumentacja przedstawiona przez sąd I instancji w całości zyskała aprobatę Sądu odwoławczego i nie ma potrzeby ponownego jej przytaczania.

Na uwzględnienie nie zasługuje również argumentacja skarżącego, jakoby ojciec pokrzywdzonego miał potwierdzić, że S. K. (2) spożywał w dniu wypadku alkohol. Sąd nie znalazł podstaw do tego, by kwestionować jego twierdzenia, iż nie poinformował nikogo o tym, że personel medyczny uznał, że pokrzywdzony znajduje się pod wpływem alkoholu. Wspomniana opinia (k. 44 – 44v) jednoznacznie dowodzi trzeźwości pokrzywdzonego, zaś zarzuty skarżącego w tej kwestii są całkowicie niezasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadka J. K. (1) w zakresie przebytego przez pokrzywdzonego w

dzieciństwie urazu spowodowanego zaprószeniem oka lasowanym wapnem. Kwestia ta nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego, gdyż istotnie z dokumentacji medycznej oraz zeznań świadków wynika, że doszło w przeszłości do takiego zdarzenia, na co wskazał sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 1987). Kwestią sporną pozostawało jednak to, czy zdarzenie to mogło doprowadzić do prawostronnej ślepoty u S. K. (2). Słusznie uznał sąd I instancji, że zdarzenie to nie spowodowało ślepoty oka.

Otóż z dołączonej do akt sprawy opinii wydanej przez biegłych z (...)w Ł. w sprawie obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego na skutek przedmiotowego wypadku wynika, że rozpoznana u niego ślepotą prawostronna pozostaje w związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem (k. 1345 – 1347). Z kolei biegli z (...) w Ł. w swojej opinii ustalili, że w niniejszym przypadku brak jest podstaw do przyjęcia, aby występujące u badanego zaburzenia widzenia oka prawego miały związek z działaniem na gałkę oczną wapnem lasowanym w okresie dzieciństwa pokrzywdzonego (k. 1443 – 1484). Ewentualne zastrzeżenia co do sposobu leczenia pokrzywdzonego w żadnym wypadku nie zrywają ustalonego w sprawie związku przyczynowo-skutkowego i nie mogą prowadzić do wniosku, iż to zaprószenie prawego oka wapnem, bądź inne zdarzenia poza wypadkiem z dnia 28 czerwca 2012 r. - doprowadziły u S. K. (2) do ślepoty prawostronnej.

Biegli wskazali również, iż liczne infekcje i stany zapalne ucha mogły powodować osłabienie słuchu

u pokrzywdzonego. Stwierdzony u niego prawostronny niedosłuch mógł być jednak przede wszystkim skutkiem przebytego urazu w dniu wypadku, tj. 28 czerwca 2012 r. (k. 1346). Mało prawdopodobne jest, aby niedosłuch mógł być następstwem licznych infekcji okolicy nosogardła z okresu dzieciństwa (k. 1483).

Nie sposób polemizować z twierdzeniem apelującego, iż z powołanych opinii wynika, że pokrzywdzony nie może być uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, jednakże powyższe nie ma żadnego wpływu na przyjętą kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu czynu. Ciężki uszczerbek na zdrowiu, zgodnie z brzmieniem art. 156 § 1 k.k., to również spowodowanie u innego człowieka ciężkiego kalectwa, a nie jedynie określenie, że dana osoba została uznana za niezdolną do pracy. Oskarżonemu zarzucono, że swoim zachowaniem spowodował u S. K. (2) inne ciężkie kalectwo, a zatem Sąd Rejonowy przyjął prawidłową kwalifikację prawną zarzucanego mu czynu.

Jednocześnie należy wskazać skarżącemu, iż powołane opinie nie są ze sobą sprzeczne, a wzajemnie się uzupełniają.

Z opinii (...) w Ł. (k. 1483) wynika, że brak jest podstaw aby przyjąć, że odmowa zgody pokrzywdzonego na operację (obustronnego złamania szczękowo – jarzmowego) miała wpływ na pogorszenie jego stanu zdrowia i stwierdzony u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią innego ciężkiego kalectwa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Również z opinii sporządzonej przez biegłych z (...)w L. wynika, że brak jest podstaw

do wnioskowania, iż kontynuowanie przez pokrzywdzonego leczenia zachowawczego wpłynęło na pogorszenie stanu jego zdrowia (k. 1345 – 1347). Opinie te zyskały aprobatę Sądu odwoławczego, gdyż są pełne, jasne i zostały wydane przez specjalistów w swojej dziedzinie.

Nie sposób uznać zeznań świadka A. P. (1) za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazała, iż pokrzywdzony wykonywał ciężkie prace w polu. Powyższego w żaden sposób nie potwierdzają dołączone do akt sprawy fotografie (k. 1931 – 1954). Wynika z nich istotnie, iż pokrzywdzony przebywał na polu, jednakże nie wykonywał on ciężkich prac fizycznych. Zeznania omawianego świadka są ponadto sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego, a także świadka E. K., która jednoznacznie uznała, iż pokrzywdzony nie wykonuje prac polowych oraz świadka J. K. (2), który rozpoznał siebie jako kierującego ciągnikiem. Powyższe nie miało jednakże decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zeznania świadka K. S. pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że pokrzywdzony biegł w obecności świadka w żaden sposób nie podważa twierdzeń odnośnie jego stanu zdrowia po zaistniałym wypadku.

Zeznania świadków A. P. (2) i E. G. sąd I instancji słusznie uznał za wiarygodne. Jednoznacznie wynika z nich, że na skutek nalegań oskarżonego S. K. (3) świadek J. K. (2) podrobił po wypadku podpis pokrzywdzonego na umowie o dzieło i w karcie szkolenia

BHP, co potwierdził również sam J. K. (2). Ponadto, jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu pisma ręcznego (k. 1404 – 1423), podpisy widniejące na umowie oraz karcie szkolenia BHP nie zostały nakreślone przez pokrzywdzonego S. K. (2). Nie można zatem podzielić wersji ferowanej przez oskarżonego.

Przechodząc natomiast do naruszenia zasady in dubio pro reo, należy wskazać, iż możliwe jest to jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe oraz w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w art. 5 § 2 k.p.k. Sytuacja taka nie zaistniała zaś w niniejszym przypadku. Nadto, apelujący kwestionuje przede wszystkim ocenę poszczególnych dowodów, a więc o naruszeniu powyższego przepisu w ogóle nie może być mowy.

Sąd odwoławczy nie mógł również uznać za trafny zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż skarżący nie wykazał, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniało całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by ocena poszczególnych dowodów, sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy. Kwestionowanie stanowiska sądu meriti, nie może natomiast sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzeń. Konieczne

<p>jest bowiem wykazanie, jakich konkretnie uchybień, w zakresie zasad rozumowania dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu. Zarzut, nie spełniający powyższych wymagań, mógł być postrzegany wyłącznie w kategoriach polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.</p> <p>Wywody apelującego mają zatem charakter wyłącznie polemiczny. Sprowadzają się bowiem do prostego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Rzecz jednak w tym, że zabieg ten faktycznie nie wykazuje wadliwości zapadłego rozstrzygnięcia i jako taki musi pozostać bezskuteczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od dokonania zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego jest niezasadny. Zgromadzone i poprawnie ocenione przez Sąd Rejonowy dowody świadczą o winie oskarżonego.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>III. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego S. K. (2):</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<ol style="list-style-type: none"> 1) Naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 46 § 2 k.k.; 2) Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia przez naruszenie art. 7 k.p.k.; 3) Błąd w ustaleniach faktycznych; 4) Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu A. K. (1), która jest zbyt łagodna; 5) Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu R. H., która jest zbyt łagodna. 	# niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Orzeczone na rzecz pokrzywdzonego nawiazki od obu oskarzonych w trybie art. 46 § 2 k.k. są adekwatne. Służą one kompensacie szkód i krzywd mających swe źródło w przestępstwie. Ich wysokość została miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, sposobu działania sprawców, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Na wysokość orzeczonych nawiazek wpływ miał fakt, iż pokrzywdzonemu wypłacono już odszkodowanie w łącznej kwocie 53,376,60 zł (k. 988). To właśnie mając na uwadze powyższe aspekty, sąd I instancji zasądził od oskarzonych podane w wyroku kwoty nawiazki, co znalazło pełną aprobatę Sądu odwoławczego. Wysokość orzeczonych nawiazek, wbrew twierdzeniom skarżącej, uwzględnia sytuację materialną obu oskarzonych (k. 1994) i ich wysokość nie jest bynajmniej symboliczna.</p>		

Z uwagi na zbieżność zarzutów w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych z omówionymi już powyżej (zawartymi w apelacji złożonej przez oskarżonego A. K. (1)), należy w tym zakresie odesłać do przytoczonej już argumentacji.

Nie sposób uznać, aby orzeczona wobec oskarżonego A. K. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem okresu próby na okres 2 lat oraz kara grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, przy wysokości stawki dziennej w kwocie 15 zł, zaś wobec oskarżonego R. H. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem okresu próby na okres 2 lat oraz kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy wysokości stawki dziennej w kwocie 15 zł, były rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd I instancji określając wymiar orzeczonych w stosunku do oskarżonych kar, kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia. Dostatecznie przeanalizował okoliczności sprawy mające wpływ na wymiar kary, o jakich mowa w rozdziale VI Kodeksu karnego, a te orzeczone wobec A. K. (1) oraz R. H. są sprawiedliwe. Nadto, są wystarczające dla realizacji ich celów, a przy tym swą dolegliwością nie przekraczają stopnia winy i należyście uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów. Ponadto, są dostosowane do właściwości oraz warunków osobistych oskarżonych, a także ich sytuacji materialnej i z pewnością spełnią swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze,

<p>a także potrzeby w zakresie społecznego oddziaływania.</p> <p>Wbrew twierdzeniom apelującej, sąd meriti prawidłowo ocenił okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonych. Nie sposób uznać, aby nadmierną wagę przypisał dotychczasowej niekaralności oskarżonych, gdyż miał on na względzie również znaczny stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym. Brak jest zatem podstaw do zaostżenia wymierzonych kar.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku przez orzeczenie kary pozbawienia wolności wobec A. K. (1) bez warunkowego jej zawieszenia oraz wobec R. H. w wymiarze wyższym niż obecny, a także wobec obydwu sprawców kary grzywny stanowiącej rzeczywistą dolegliwość dla sprawców, a nie jedynie symboliczny gest oraz odszkodowania, a także zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego solidarnie od obydwu oskarżonych w wymiarze zawnioskowanym, odpowiadającym istniejącej szkodzie, a także odzwierciedlającego ogrom cierpień fizycznych i psychicznych pokrzywdzonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary, na uwzględnienie nie zasługuje również wniosek o jej zaostżenie. Na aprobatę nie zasługiwał również zarzut naruszenia art. 46 § 2 k.k.</p>		

<p>3.4.</p>	<p>IV. Zażalenie oskarżonego A. K. (1) na postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 5 lutego 2020 r., wydane w sprawie sygn. akt II K 7/19</p> <p>1) Bezzasadne zasądzenie od oskarżonego A. K. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. (2) kwoty 7140 zł, co ogółem od obu oskarżonych stanowi kwotę 14280 zł, podczas gdy brak jest podstaw do zwiększenia aż 6-krotnie stawki minimalnej wynoszącej 420 zł, a sąd nie wskazał o jaką kwotę została podwyższona minimalna stawka;</p> <p>2) Błędne przyjęcie, że kwota 14280 zł brutto znajduje oparcie w powołanych przez sąd przepisach, podczas gdy sąd nie podał, by charakter sprawy był szczególnie zawiły lub wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy był wyjątkowy, co uzasadniałoby podwyższenie stawki minimalnej;</p> <p>3) Nierozważenie sytuacji osobistej, zdrowotnej i majątkowej A. K. (1), która uzasadnia nieobciążanie oskarżonego kosztami i wydatkami w sprawie ponad miarę.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Art. 627 k.p.k. stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Sąd Rejonowy był więc zobligowany z uwagi na treść powyższych przepisów</p>		

do zasądzenia przedmiotowych kosztów.

Oplaty za czynności ustanowionych z wyboru radców prawnych czy adwokatów ustala umowa z klientem. Wynagrodzenie to, jest więc składnikiem umowy o charakterze cywilno – prawnym i podlega pod zasadę swobody kształtowania umów. Jeżeli więc, na podstawie umowy łączącej oskarżyciela posiłkowego i pełnomocnika, będącego adwokatem, strona zobowiązała się do uiszczenia wynagrodzenia, wraz ze stawką podatku od towarów i usług, to w sytuacji gdy łączna wysokość tak ukształtowanego zobowiązania nie przekracza maksymalnej dopuszczalnej wielkości wynagrodzenia jednego adwokata (sześciokrotności stawki minimalnej), brak jest podstaw, by odmówić stronie prawa do ubiegania się od oskarżonego zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w pełnej wysokości.

W niniejszej sprawie zastosowanie miało uprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., poz. 1348 ze zm.), a to z uwagi na treść § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe

<p>do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.</p> <p>Zgodnie z § 2 powołanego rozporządzenia zasądając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy przeanalizował powyższe przesłanki i słusznie doszedł do wniosku, iż zasadnym było zasądzenie pełnej kwoty zawnioskowanego wynagrodzenia. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego brał udział w postępowaniu zarówno na etapie śledztwa jak i przed sądem, stawał się na terminy rozpraw. Charakter sprawy oraz nakład pracy adwokata pozwoliły na przyznanie owej kwoty, która nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej.</p> <p>Sąd odwoławczy nie znalazł zatem podstaw do uwzględnienia zażalenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie od oskarżonego A. K. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. (2) kwoty 1536 zł stanowiącej 1/2 część kwoty 3072 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Mając na uwadze powołane wyżej rozważania należało uznać powołane zarzuty za niezasadne.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 23 grudnia 2019 roku wydany w sprawie sygn. akt II K 7/19 utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonych apelacjach – niezasadne.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
5.3.1.4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
-		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Na podstawie art. 443a § 2 k.p.k. w razie wniesienia apelacji i zażalenia – zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy łącznie z apelacją.</p> <p>Postanowienie sądu rejonowego w przedmiocie kosztów postępowania jest prawidłowe, a zarzuty niezasadne.</p>	
III	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. sąd zwolnił oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	<p>1) Oskarżony A. K. (2):</p> <p>Wysokość opłaty ustalono w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś wysokość wydatków na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu Karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861).</p> <p>2) Oskarżony R. H.:</p> <p>Wysokość opłaty ustalono w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U.</p>

z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś wysokość wydatków na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu Karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861).

7. **PODPIS**

Dorota Dobrzańska Mariusz Jaroszyński Sławomir Kaczor

1.11. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony A. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. K. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------